

det høje Generaldirektorat ved Skrivelse af 8de Mai 1873 selv har erkjendt, at Bygningsafgiften gjaldt Stedets Beboer, Invalid Klavs Pedersen". Generaldirektoratet svarede, „at Bygningsafgiften af det nævnte Sted i det Hele i Henhold til Bestemmelsen i Forordning af 1ste Oktober 1802, § 42, opkræves hos bemeldte Arbejderforening som Eier af Stedet, men at denne forøvrigt efter den nævnte Lovbestemmelse har Regres til vedkommende Bruger for den Del af Afgiften, der paahviler den af ham benyttede Del af Stedet, forsaavidt ikke anderledes er bestemt ved Overenskomst mellem de Paagjældende". Samtidig med dette Svar blev Afgiften, der hidtil havde været opkrævet i hver af de halvårlige Terminer med lidt over 4 Rdlr., nedsat med $\frac{5}{8}$ af sit tidligere Beløb, idet en Veile Amstue den 1ste April 1874 tilskillet ny Opmaalingsforretning af Branddirektøren gik ud paa, at Stedet, hvis Areal i det Hele var 348 Kvadratalen, kun indeholdt 131 Kvadratalen afgiftspligtigt Rum, nemlig den af Kl. Pedersen beboede Leilighed. For den første Termin af Aaret 1874 opkrævedes altsaa Afgiften med kun 1 Rdl. 51 St., og Foreningen søgte nu om Tilbagebetaling af den i de tre siden Husets Opførelse forløbne Terminer for meget erlagte Skat, tilfammen 7 Rdl. 3 Mk. 15 St. Herpaa resolverede imidlertid Generaldirektoratet under 14de September 1874, „at det beror paa en Misforstaaelse, naar Bygningsafgiften er ført til Afgang af de af Foreningen benyttede Lokaler, saaledes at der kun opkræves Afgift af 131 Kvadratalen — nemlig den af Klavs Pedersen beboede Leilighed —, idet Stedet nu som tidligere i det Hele indeholder et afgiftspligtigt Areal af 348 Kvadratalen, og ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om at tilstaa den ansøgte Tilbagebetaling af erlagt Afgift, saaledes vil det Beløb, der for 1ste Termin d. A. er opkrævet for lidet paa Grund af, at Afgiften fejlagtig har været beregnet af 131 Kvadratalen istedetfor af 348 Kvadratalen, blive at efterkræve". Denne Resolution indaandede Foreningen til Underkjendelse af Finansministeriet i et Andragende, der efterat have skildret Sagens historiske Gang og Autoriteternes Optræden i samme bestemt protesterede mod Generaldirektoratets Ret til at fordrø den omhandlede Skat; foruden Amtets Resolution af 4de Mai 1869, som efter forudgaaet Undersøgelse af Foreningens Organisation havde erklæret dens Virksomhed for lovlig uden sædvanlig Næringsadkomst, og Højesteretsdommen af 28de Januar 1870 paaberaahte man sig til Støtte for sin Protest særlig Forordningen af 1ste Oktober 1802 § 35 og Loven af 16de April 1873 § 4, hvorimod Generaldirektoratet ikke havde anført noget Lovsted, der indeholdt Gjæmmel for at paalægge Landboere Bygningsstat, fordi de indkjøbte deres Livsforbrødenheder i Fællesskab og opbevarede disse samlede. Med Hensyn til den Stedets Beboer paalagte Skat bemærkedes, at da han ei kunde anses som Næringsdrivende, men kun som et af flere Landboere i Forening antaget Hjenfæstende, kunde der formentlig heller ikke med Rette affræves ham nogen Afgift. Som Svar herpaa meddeltes i Skrivelse fra Generaldirektoratet af 8de Mai 1875, at Finansministeriet med dette havde erklæret sig „enigt i, at Afgiftspligten paahviler det ommeldte Sted i det Hele, saa at der baade vil være at svare Bygningsafgift af den til Bolig for K. Pedersen benyttede Del af samme og den Del, der af Foreningen anvendes til Butik, Patrum m. v." — Hermed slutter Korrespondancen.

Swad Foreningens anden Besværing angaar, oplyser man om, at Foreningen allerede strag i Begyndelsen af sin Virken lod indkjøbe Brændevin sammen med andre Fornødenheder til Afdeling blandt Medlemmerne. Fra Dvirghedens Side blev inden kort Tids Forløb reist Spørgsmaal om denne Forretnings Lovlighed; men efterat være gjort bekendt med Foreningens hele Virkemaade resolverede Amtet, at det ikke med Høje kunde paalægges den at erhverve Næringsadkomst. Nogle Maaneder efter søgte Handelsforeningen i Veile at faae reist offentlig Tiltale mod Foreningen; men denne godtgjorde paany overfor Dvirgheden Lovmedholdeligheden af sin Virksomhed. Da udfom under 2den Juli 1870 Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændevinshandel, hvis § 4 foreskriver: „Forbrugsforeninger i Kjøbstæderne og paa Landet, der forsyne deres Medlemmer med Brændevin, ere pligtige at løse Næringsbevis efter de Regler, der ere gjældende for Brændevinshandel paa det Sted, hvor Foreningen har sit Hjemsted". Denne Bestemmelse vakte meget Misnøje hos de da bestaaende Forbrugsforeninger, og Veile Vesteregns Arbejderforening vil endog have den betragtet som et ligefrem grundlovsstridigt Indgreb i akt erhvervede Rettigheder. I Lov af 23de Mai 1873 § 2 blev der dernæst givet følgende nye Forskrift om Forbrugsforeninger: „Enhver Forbrugsforening, der herefter dannes sig, er underkastet Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Handel, naar Foreningens Virksomhed er af en saadan Bestaaenhed, at den maa betragtes som Næringsdrift. Forbrugsforeninger, der efter Foranstaaende ikke anse sig pligtige til at erhverve Borgerfskab eller Næringsbevis, skulle, forinden de begynde deres Virksomhed, meddele Dvirgheden Oplysninger om deres Love eller Vedtægter samt om, af hvilke Personer Medlemmerne bestaa. Saadanne Oplysninger er Dvirgheden derhos til enhver Tid berettiget til at fordrø sig meddelte for at kunne paase Lovligheden af Forbrugsforeningernes Virksomhed". I Henhold til denne Lovparagraf, navnlig Ordet „herefter", mente Veile Vesteregns Arbejderforening sig fritagen for at løse